

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő,</p>	<p>Pest, augusztus 11. 1872. 33 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
---	--	---	--	---

Kovács Sarolta levelei.

Boncz István rektor urnak Drávfokon.

Kedves édös tiszteletös rekturam!

Halhatta kigyelmed az én szerencsétlen sorsomat, a mibe estem. Azt gondolom, a szívem szakad meg, ha vissza emlékezem gyermek koromra, midőn még kedves édös rekturam okos tanításait hallgattam.

Most itt vagyok a mária-nostrai fogházban, a nők fegyintézetében, s szabadulásomra nincs más mód, mint a kegyelem.

Kegyelmednek könyörgök tehát édes tiszteletös rekturam, kigyelmed komája és barátja Bitónak, a kegyelmed szavára sokat szokott adnyi.

Bár csak én is megfogadtam volna a kigyelmed szavát, mikor azt mondta: „Sári! ne higgy annak a Bitónak“, ugy most nem volnék a bajban, most legalább pógárasszony volnék és vóna uram, ha pógár is. Osztáng lássa kigyelmed édös rekturam, én pedig nem vagyok oka semminek,

nem én csaltam meg ütöt, hanem ű csalt mög engömet. Tugygya kigyelmed, hogy ű énnéköm mindentigért, csak engegygyek neki, még azt is ígérte, hogy elvesz, uri asszonyá tesz, hát osztáng az alyan pógár lány mint én akkor vótam, mög örültem, hogy uri uram lesz, és én uri asszony löszök. Pedig iszen tudnom kellett vóna, hogy ha azt a farancia becsületes jó asszonyt én értöm mög csajta, engömet is mögcsajhat másér.

No de nem is vót vóna semmi baj, mert iszen anyi esztendük uta éltünk együtt szépen, ugy vótam véle mint felesége, és mindig hittem neki, hanem mikor megtuttam, hogy ű kiakar én rajtam adnyi, osztáng megint másik feleségöt venni, hát én is ugy gondókoztam, hogy te vün ördög, ne csaj mög egészen, ha már feleségöd nem lészek, lögyek legalább uriaszszony, lögyön pénzöm ölég. Azér vittem el a pinzit, mög a papirosait; és mögengette, hogy rab lögyek, én a ki anyi esztendük

uta felesége vótam és gyermekem is van tüle, ugy e hogy ez nem szép vót tüle ?

Azér kérem kigyelmedet, hogy irjon néki vagy beszéljön véle, hogy bocsáson ki, és ha már néki nem köllök, (iszen ű se köll ám neköm a vén ördög) kügygyön haza Drávatokra, akárhugyan élök otthunn, még is tisztességösebben élök, mint itt a rabságban.

Osztáng azt is mongya meg kegyelmed édös rekturam néki, hogy kis lányunkat is agygya vissza néköm, és agygyon néki uri tartást, mert egy miniszter lánya csak nem éhet ugy, mintegy pógár lány. Mongya meg kigyelmed néki, hogy mit fog mondani majd az a kis lány, ha meg nő az esze, hogy olyan uri attya van, a ki nem szégyenlött egy falusi pógárlánnyal özszeálnyi, nem szégyenölte osztáng mög csajni, azután mög rabbá tennyi.

Tegye mög kigyelmed ezeket az istenre kérom, möglássa hogy mög szógálom, ha haza möhetök, mindig mögfogadom a kegyelmed szavát és mindig mögteszem kívánságát.

Maradok kedves édös rekturannak

engedelmes

S á r i k á j a.

Szakolcza város polgárainak panaszos levele

Tóth Vilmos belügyminiszterhez, Kuba főespán ellen.

Kegyelmes vörös fejü uram!

Nem hisszük hogy midön kegyelmetek ott Pesten ezt a redves Kubát, a mi ártatlan nyakunkra nyügnek és büntetésnek, főespánul kinevezték, ne tudták volna azt, hogy ez a Kuba, egy áltulán nem vérrokona annak a besületes Kubának, a ki a hét vezérek társaságában, onnét a Kaspi tenger mellől e földre vándorolt, hogy társaival együtt új hazát teremtsen nekünk.

Kegyelmeteknek tehát vörös fejü uram! nagy hibája az, hogy farkas hályog van a szemükön.

Mután pediglen mi jámbor alázatos adófizető polgárok, nem türhetjük békével azt, hogy kegyelmetek ott a Sionhegyén, Mátyáskirálynak fényes palotájában kevélyen ülve, — a mi Kuba főespán által gyászba borított állapotunk keserves voltáról föl ne világositassanak, — ezennel ezen írásunknak sorjában és rendjében, tudomására adjuk kegyelmességéd vörös fejének, s általa az egész státusnak, miszerint, fujta volna fel kegyelmed azt a redves Kubát inkább dudának, mikor őt a mi lelkünknek elkeserítésére és méltó megbotránykozására főespánnak kinevezte.

Elölte kegyelmed ezzel a törpe emberkével minden örömmüket.

Hogy pedig nem fundamentom nélküli a mi keserüségünk és fájdalunk, mutatja az, hogy ez a rosz máju Kuba, nem tekintve állósának dignitásúra, városunknak statutumait, teljesen önkényüleg, a maga kutya körmeivel, megváltoztatta, — s mint ilyet küldötte fel KeGYelmetekhez megerősítés végett.

De még ez infámis dologgal sem érte Kuba be, hanem miután érezte, hogy bolond természetétől ösztönözve, a tüzre rosz fát tett, — félteni kezdvén bőrét a kicserzés mesterségétől, saját maga javára és őrzésére, dragonyos vitézeket és bus cserepárokat hozatott ránk, hogy ha maga erejével nem, tehát ezeknek segítségével ráncba szedje és kordában tartsa a várost.

Hanem még itt sem állapodott meg Kuba.

Hogy magát hivatalába és fúrfangos állásába mind jobban megerősitse, az városi rendek és polgárok ellen, szörnyü paklizást vitt véghez a virilisták laistromával is, törvény és dekrétum ellenesen állítván azt össze.

Végre, hogy mind ezen impertinentiák és turpisságok födezve legyenek, a városnak erre vonatkozó protokollumait megrontotta, a dolgoknak igaz és hü állását elferdítette, s így mindezekben, nem a rendet és az igazságot, hanem a legnagyobb kutyaságot munkálta.

Kérjük ennélfogva kegyelmeségednek vörös fejét, hogy figyelembe vévén ezen mi országos sérelmeinket és panaszunkat, ébredjen fel kegyelmedben a lelkiismeretnek méltó szózata s habár edlig sok panaszos levelet a mester gerendára rakott is kegyelmed, — ne tegye ezt a többiek mellé, — hanem miként egy tisztességes és józan erkölcsü miniszterhez illik, — orvosolja meg ezen mi sérelmeinket minél előbb.

S ha ennélfogva kegyelmed kérésünknek eleget teend, s szokásaként nem ereszti azt el nagyot halló fülei mellett, mi is kötelezzük magunkat in solidum, hogy szivességeért rövid időn, egy kis szakolcai vörös posztóval fogunk kedveskedni kegyelmednek, melyből magyar nadrágot csináltathat. Isten áldása legyen egyébként, kegyelmednek szép vörös fején!

Publikáció.

Drum! drum! drum!

Adatik tudtára mindenkinek, a kiket illet, hogy miután augusztus 12-én pontban 12 órakor vége lesz a világnak, félórával előbb mindenki kiköltözzék a gyepre, nehogy a ház rászakadjon.

A ki ezen parancsolatot áthágja, két pengőtoéinttal büntettetik.

A pilisi kupak tanács.

Cantate a világ vége felé.

Komisz világ, cudar világ!
Nem érsz egy jó pipa dohányt,
Szuette már a tengelyed . .
Nyikorog fakó kereked,
Ide-oda hány, vet, lökdös,
Üssön beléd az üstökös.

Komisz világ, cudar világ!
Lássuk csak a komédiát.
Hogy romba dőlsz, azt jól teszed,
Hisz belőled rég kiveszett,
Becsület, erény, igazság, —
Uralgván rajtad a gabszág.

No csak pusztuljon el tehát . .
Ez a közösügyes világ . .
S teremtsen újat az isten . .
De valahogy rossz kedvében
Abba aztán — kérve kérem —
Osztrák-magyart ne teremtsen.

Ludas Matyi.

Levelezési lapok.

I.

Ludas Mátyás urnak Pesten.

Tudassa ön előfizetőivel, hogy a világ vége augusztus 12-én okvetlenül bekövetkezik. Kezdődik pontban 10 órakor délelőtt, és tart éjjeli 12-ig. Minden a legjobb rendben fog végre menni. A terminus visszavonhatatlan.

*Plantamour,
jövendő mondó.*

II.

Plantamour proféta urnak, ott a hol található.

Az előleges értesítésért fogadja ön köszönetemet, hanem uram, nem lehetne prolongálni ezt a rövid terminust, mert attól félek, hogy mikorra az én előfizetőim — különösen a tiszafürediek, hova Pestről 6 nap szállítja a magyar királyi gyorsposta lapjaimat — értesítve lennének a pompás spektákulumról, akkorra már mindnyájan az Ábrahám kebelében járják a kállai kettőst. Válaszát várom

Ludas Matyi.

III.

Ludas Matyi urnak Pesten.

Tekintve azon fontos okokat, melyeket ön hozzám irt levelében elősorolt, van szerencsém ezennel értesíteni, hogy a „világ vége“ mától számítva száz esztendőre elnapoltatott.

Plantamour.

Mi az az üstökös?

Nagyon ijesztgették egykor Debrecenben a publikumot az eljövendő üstökössel, s ama rombolásokkal, a melyeket az kegyetlen hatásával a földön el fog követni.

Megjelenik ezen ijedelmek közben esetleg a természet tanára a jámbor civisek között! s ezek mindenféléről beszélgetvén a nagy bölcsességű tanárral, végre azt kérdik tőle, hogy ugyan mondaná meg nekik, mi az az üstökös?

— Az az üstökös, — az az üstökös! — válaszolá mosolyogva a tanár — hát biz attól édes atyámiai ne rettegjenek semmit, mert az nem egyéb Csokonaiként mint:

Földiekkal játszó égi tünemény...

„Helyszüke“.

Évekkel az előtt még midőn Petricsevich Horváth Lázár élt, s vele együtt az ő „Honderüje“, — ebben a szerencsétlen emlékezetű „Honderüben“ kegyetlenül megtaláltak bírálni egy vidéki színészt Vámos-pircsről.

A jámbor színész aztán e hottentota bánásmódra szörnyü dühbe jött, s legott irt saját védelmére egy cikket, beküldvén azt egész tisztelettel a „Honderü“ szerkesztőjének, hogy adja ki.

A „Honderü“ szerkesztője azonban igen szórakozott ember volt, s a beküldött cikkekre, a „szerkesztői mondani valóiban“ egyszerűen azt jegyezte meg: hogy „helyszüke miatt“ nem adható.

Erre a fumigálásra a sértett színész még inkább dühbe jött.

Fogta tehát a tollat, utánna a papiroost, s egyáltalán nem kimélve a közömbös indulatu szerkesztőt, azt írta neki, hogy: „Halja az ur!”

Ha máskor az ur elhagyja magát bárkitől is bolondíttatni, s helyet ad lapjában bárki ellen, én ellenem is a támadásnak, — úgy adjon helyet a védelemnek is.

Azért újra elküldöm közlés végett a védelmi cikket. —

Ha pedig az ur az osztóigazság szabályai ellenére is, egyszerűen a „helyszüke miatt“ továbbra is megtagadja tőlem az elégtételt, akkor imádkozzék az ur, hogy én innét Vámos-pircsről valahogy bolondjába fel ne tévedjek Pestre, mert majd akkor megtanítom én az urat arra, hogy mi az a „helyszüke“.

A haspárt tánca

a nagy-körösi uri kaszinó előtt választási napon..

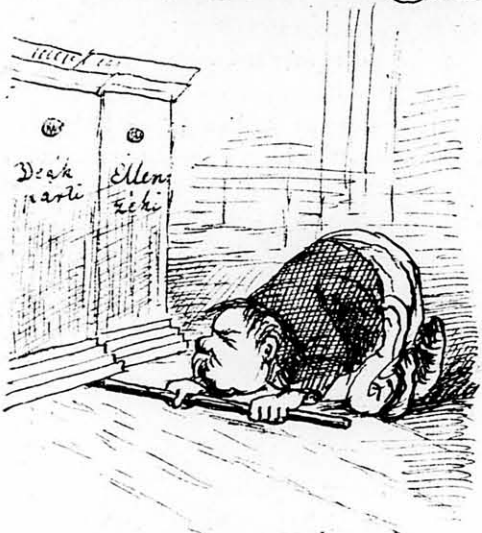
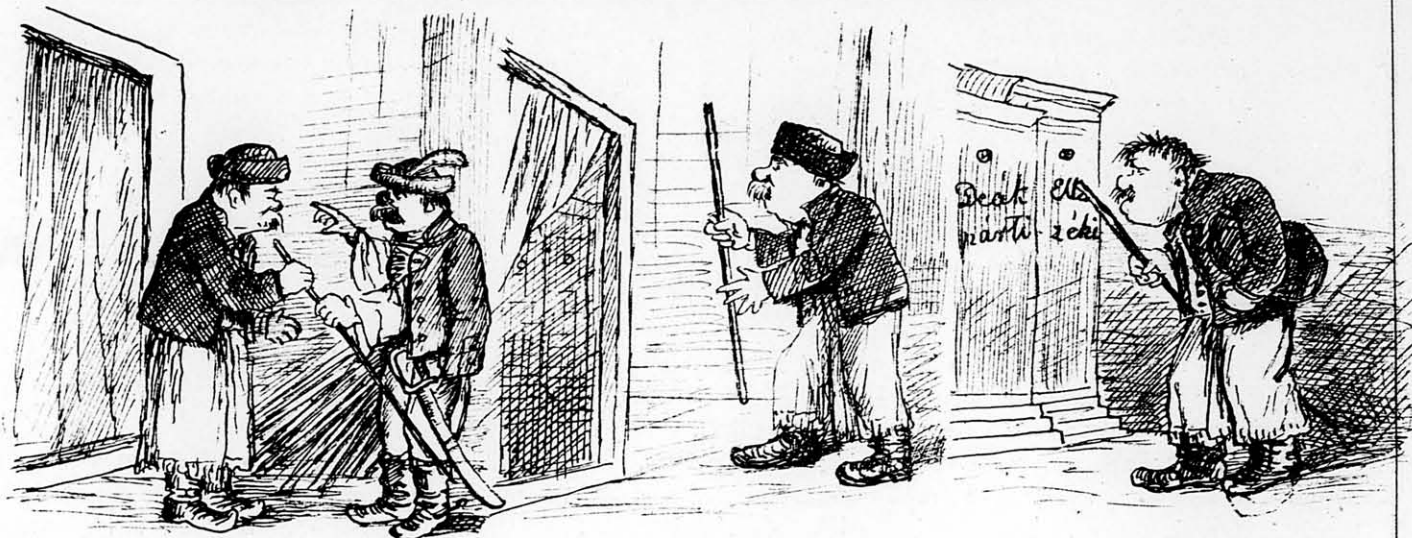
Csacskaságok a világ vége előtt egy nappal.

Kerkápoli pénzügyminiszter, ki különben soha sem szokott imádkozni, három nap óta napenként ötször imádkozik, mint valami mohamedánus, kérve az ur istent: hogy halassza el a világ végét legalább csak addig is, míg az adóhátrálékokat be exequáltatja.

Szász Károly cs. k. udvari poéta, azon való buszkodásában, hogy előbb elpusztul a világ, mint sem Szemere versére kadenciát talált volna, kicsapta pegazusát a tarlóra... és egészen prózaista lett.

Simon Flórent az ismeretes kevésbeszédű prókátor, augusztus 4-én minden cliensének megküldte a borsos expensnotát, követelvén azoknak 3 nap alatti kifizetését, különbeni azonnali beperlés mellett.

Egy titkos szavazó tempói.

a nagy-körösi jobboldali intelligentiából,

Buzi Ferkó esete.

— Diák história. —

Volt egykor N.-Körösön egy diák, a ki mindig oly kényesen járt az utcán, mint valami páva.

Buzi Ferkónak hívták ezt a kényes teremest.

Jó pufók egy kinézésű kölyök volt ez a Ferkó, úgy annyira, hogy különösen egy paraszt leányzó, Bozóki Sárika előtt igen kapós legény lett.

Nagya is tartotta Buzi Ferkó e miatt az ő pipáját.

Történt egyszer, hogy ez a kényes legény ellátogatott egy nyári délutáni időben az ő diák pajtásaihoz, s miután különben is olyan lomha és lajhár természete volt, neki feküdt ott az ágynak, s addig hentergett azon, hogy végre elnyomta őt a buzgóság.

Aludt mint egy bunda, s horkolt mint egy vadkan.

Ez a multság pedig kezdte az ébren levő diákokat annyival is inkább bosszantani, mert Ferkó nem az a legény volt, a kit különben is nagyon szerettek volna.

Jó lesz ezt a legényt egy kissé elvadítani innét — mondá aztán az egyik diák.

— Bizony ne is rontsa itt nálunk a levegőt — viszonzá a másik.

— Majd alá öntöm én a forró.

— Legalább nem hordozza oly hegyesen az ő pisze orrát.

— Meg is melegitem én a Ferkó legényt.

És azután meg is született a státus csiny.

Kezébe vette az egyik diák legott a tentás kalamárist, hozzá egy tollat, s a mint ott Buzi Ferkó, mint egy szentpáli hajadon hanyatt feküdt, bekeni a két vastag pofacsontját jó erősen, a homlokára is rajzol valami két csillagot, orra alá pedig olyan jó vastag bajuszt festett tintából, hogy büszke lehetett volna egy ilyen bajuszra maga Tököli Imre is.

Midőn mindezek szép csendesen megtörténtek, a szobában lévő tükröt félretették Ferkó orra elül, nehogy az, ha felkél, szokásaként legelőször is a tükör elé állítson.

Mert nagyon hiu volt Ferkó legény az ő ábrázatjára.

Tehát a tükör ellett téve, nehogy fizimiska ábrázatján a változásokat észrevegye.

Nem sokára aztán ez eset után a mi Ferkó diákunk Morfeus karjaiból kiboutakozott, s némileg megsimitva haját és homlokát, s barátságos kezet szorítván pajtásával, úgy a mint illet, nagy kényesen hazafelé ballagott.

Az a kipingált állapot azonban, a mi ábrázatján ragyogott, nagyon feltűnővé tette őt az utjába eső közönség előtt, s főleg a gyermekek seregesen tolultak utána, s hosszasan bánuiták, mint valami szerecsent.

Azután meg elkezdtek iszonyuan röhögni, mert némelyike felismerte azt, hogy ez még sem áfrikai, hanem nagy-körösi szerecsen.

A zsivaly e közben körötte nőttön-nőtt.

Asszonyok, leányok s a gyermekeknek egész serege zajgott oldalainál, s egyik a másikat ijesztgetve mondá:

— Hátra ne nézz, vad ember jár . . .

Buzi Ferkó mind ezen csodálatos tüneményeknek, nem tudott maga előtt kellő magyarázatot adni, s a mint körötte a közérdekeltség fokozatosan nőtt és fejlődött, az ő zavara is ezen arányban tornyosodott az ég felé.

Mi ntha gőzerővel tolták volna, úgy sietett haza.

Midőn pedig e nagy zaklatás közben végre valahára már lakhelyéhez közel volt, s az udvarba ért, édes anyja meglátva őt, úgy megijedt, kedves fiától, hogy az menten beszaladt előle, s magára zárta az ajtót.

— No! ez még a legbolondabb história — soha tá Buzi Ferkó — még csak ez kellett, hogy édes anyám is ellenségnek tartson! . . .

Ferkó azonban nem hagyá magát e mütét által fiui indulatjában zavartatni, s hosszasan dörönbölt, hogy édes anyja nyissa ki neki az ajtót.

Hanem biz az a jámbor istenfélő asszony, szörnyen megijedt attól a szokatlan ábrázattól és nem eresztette be.

Ferkó azonban mind ezek dacára sem tágitott, sőt tovább is ott zakatolt az ajtón mondván:

— Eresszen be édes anyám! hisz én vagyok, — a Ferkó fija, ne féljen semmit.

Az a jámbor öreg asszony pedig ez alatt kezébe vette a nagy képeses bibliát s ennek gondos oltalma mellett, ki — kikukucsált az ablakon, hogy ott áll e még az a csunya fekete képű indus, az ő villogó szemével s éktelelen nagy bajuszával.

Világért sem nyitotta volna neki ki az ajtót.

Ferkót kezdte a hideg rázni mérgiben.

Egy felől anyjának szerencsétlen elzárkózása, — más felől meg az utcán annak a sok kamasz kölyöknek a visitása, majd halálra gyötörte.

Különösen azok a kamasz kölykök folytonosan ingerltek s még a kutyákat is uszítgatták reá, mondván:

— Csipd meg duncsi! haj rá bundás!

Ennyi insultatiót alig lehetett tovább tűrni békével.

Be is kiáltott azután kegyetlenül édes anyjának, hogy hát hiszen, nem vagabundus ő, hogy ő előle ennyire el kellene zárkózni, — azért tehát ha jót akar, nyissa is ki neki az ajtót, mert különben úgy összetöri mint a pozdorjat.

A szegény asszony aztán végre nagy sokára még is fel kezdett ismerni némi körvonalakat ezen a csodálatos alakon. — s így nyitotta meg neki az ajtót, hogy hát menjen be minél előbb.

A szegény asszony összecapta a két kezét, midőn fiát ennyire kifunirozva látta maga előtt.

A gyermekek meg kint az utcán elszörnyülködtek e látványra, s egyre ordítottak.

— Hogy no most az öreg Buzinét megeszi a kísértet.

A jó öreg asszony azonban ez alatt fogta a tükröt, — oda tartotta azt fija elé, hogy nézze meg magát abban, mivé lett az a szép piros ábrázat! . . .

Ferkót e látványra majd a guta ütötte meg.

— Mi lesz most ebből? — sohajtá mintegy magán kívül — elmegy ennek a hirtelen keletre, nyugatra, — holnap erről beszél az egész város, — s Bozóki Sári nem szereti többé! . . .

Ferkó meg volt ez eset által szörnyűségesen alázva hiuságában, — s évek hoszu során át nem látta őt senki oly kevélyen sétálni, mint a pávát . . . hanem most már ismét úgy sétálgat, mint egy tizenhárom próbás pecsovits, csak hogy nem sokat ad rá a körösi urikaszinó se, hanem annál kevesebb becsülete van a demokrata egyletek előtt is.

Az első pétervásári vásár.

Humoristikó heroikus költemény 7. énekben.

Irta Joskó Zazravec szénégető.

Második ének.

De profundis klamavi ad te Domine.

Pétervásár Gyöngyöستől, éjszakra hegyek közt elterülő kis város, guny néven csupa kuayhó. Hogyha a Mátratetőn által gyalogolhat az utas, Négy mértföld csak is, és zöld lombok alatt visz el utja, Ám de, kinek sziklát nem tetszik mászni, szekéren Hét jó mértföld távolságú útra legyen kész. Az, mi derék és jámbor céhbéli csizmadiáink az rövidebb és szebb utat választva haladtak; már tiz óra felé sűrű bükk lombnak alatta kigyózott s vezetett fel az utjok Mátra tetőre; még fél óráig kellett az hegy tetejéig mászniok, és akkor pihenésre leülni határozák.

Fent az hegy tetején, egy nagy köszikla tövénél Állott egy forrás, az az áll még máj napiglan, Jéghideg és kristály vize az legjobb italúnak tartatik, és annak tarták száz évek előtte. Az hegyi pásztorok itt tarták delelőjük örökké, vagy ha vadászat volt, a vadásztanya itt vala mindig. Császárforrás volt ennek neve régi idöben . . . Ámde ma hangzatosabb „vargák kutjára” nevezték, Itt vala az célpont, itt kell történni ebédnek; „míg odaérnénk pajtásim — Tari adta tanácsul — Zengjünk egy szép dalt, melynek kitérő tele hangja Szunnyadozásából felköltse az erdei ekhöt.”

Fent pedig akkoron az kútnál négy ifju legény ült, Ökröket öriztek s jöttek kenyezenni szokásként. Fel hallák szakadozva, miként az hang töredék jött A „könyörülj Istent” s a bünös lélek imáját, sziv szomorúságból eredő mély bánat epesztést. És az négy ifjú elkezdte nevetni vidáman . . . „Vaj mi zarándok bucsus nép zeng éneket itten Tán Bene várából jöttek ki az eltemetettek

lelkei és búcsút járnak penitentia képpen.” Ekkép vélekedék egy karsu fiucska, tömött szép göndör fürtökkel, kit papnak szánt vala anyja.

„Majd szét nézek öcsém!” — szólott egy tiz évvel idősebb, És meggyőzendő, fellépe a szikla tetőre.

Onnan a több száz éves bükkök lombja közül, szép kis panoráma terült, daloló céhbéli barátink, Sorba, miként vad lud, ha közelg nyílása tavasznak, Jötteknek ök szép rendben hoszsú gorbe nyakakkal. Az mi fiunk pedig az győződő, szikla tetőről — mint farkán repülő mokus, leugorva, kiáltott: „Fickók, tajt pípám fogadás, tiz itce bor ellen, megmondom kiktől jó feltördezve az a hang. — És az barna fiú, kit papnak szánt vala anyja, gyenge, de naptól barnított kezeit kiterítvén, „Az fogadás álljon” — szólott és ime az fogadás állt.

Most miután a mi kedves jó céhbéli barátink Nagy neveit tudjuk, helylyén tartom — ha azonkép megnevezendem a két fogadást tévő fiatal, — és két pajtásuk mint fogadásuk néma tanuját. Az szép barna legény, kit papnak szánt vala anyja, Volt Nyilas! és a nálánál tiz évvel idősebb Dosztal, — a más kettő fogadásuk néma tanuja — korra egyenlően huszenegy évü. — Gyenes és Fritts. És mikor — „álljon az az fogadás” — elhangza Nyilastól, Dosztal is úgy érzé, hogy szólania kell, mielőtt a hangot adó karaván felmászik a hegy tetejére, „Gyöngyösi csizmadiák, Pétervásárra menendök,” volt a komoly meggyőződés hangján kiadott szó. — „Azt majd akkor tudjuk meg, ha felérnek idáig, És ha veszíttem, né legyen pap semmi fajomból, hogy ha magam meg nem boszúlom a csizmadiákon” — „Akkor öcsém készülj felelé Dosztal — mivel ime — Itt jönnek — s a négy fiatal háttérbe húzódott, A mogyoró bokrok közt főzendök csatatertet. (következik a III-ik ének.)

Egy testamentom.

Bernát Gazsi, nehogy készületlen találja a világ vége, testamentomot tett, s minden adóságát a lipótvárosi bazilika felépítésére hagyományozta.

Legváltoztatás.

Találkozik két jó barát egymással. — Ejnye pajtás de rég nem láttalak. Eddig a komlóban csak találkoztunk néha, de egy idő óta hirtelen sem hallja ott az ember. — Tudod, most a Beleznaiba járok, mert orvosom azt tanácsolta, hogy változtassak levegőt.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Szakács István makói szabómesternek.

Goromba számár!

Kend olyan szemtelen volt, és kétszer irt nyílt levelezési lapokban, hogy küldjem meg a 2 frt 50 krt.

Hát nem mondtam én kendnek ostoba tökfilkó! hogy azt a nadrágot utánvétellel küldje?

Miért nem tette kend ezt??

Vagy ha nem értette kend azt a kifejezést „utánvét“ mért nem kérdezett meg kend valakit, hiszen bármelyik kofa (kendhez hasonlórü.) megmondta volna.

Miért volt kend oly orczáttalan, szemtelen és vad goromba, hogy engemet nyílt levelezési lapokon pillengére állítson kend!

Mintha én azt a rongyos 2 forint 50 krajezárt nem bírnám vagy nem akarnám megfizetni:

Nem bírt kend nekem zárt levélben írni, mint én azt teszem?

Van kendnek pofája???

Kérdezze kend meg Singer és Klauber urakat, hogy szoktam fizetni, azok megmondják, mert ismernek.

Vigyázzon kend magára, nehogy felpofozzam.

Engem 2 frt 50 krtért nem szabad nyilvános levelekben megszeggeníteni.

Érti kend ostoba számár!

Érti kend ökor!

Különben itt küldöm a 2 frt 50 krt.

*Oltványi Gáspár.
földedki pap.*

Pompás magyarság

lásd és olvasd éppen a „Magyar király“ szállóla folyosóin.

Figyelmeztetés.

Miután a t. cz. vendégek klvánatára a
Borravalót.

penzék beszámíttatnak, kérelmünk oda járul, jövőben olyanokat ki nem szolgálni, mert csak is a szállóla szolga szolgálatokért a házon kívül, és ne tessék podgyászat viteleért fizetést igényelhetnek.

Zsiga pósta.

Kemenszky János urnak, a csapdi baloldali polgári olcsókör elnökének: A meghívást köszönöm, és ha addig Plantamour kőborgó üstököse, ki nem veti a földet sarkából, mindenesetre részt veszek Lajos estvéjén.

Buksinak: „Felfordult világ“ várjuk meg míg ferfordul.

„Lipót képviselőné siralma“ hosszúra nyújtott szentiváni ének. Miután már Szász Károly is csak prózában szokott beszélni, ezt is elmondhatjuk pár szóval: t. i. Lipót képviselőt azért nem akarja a felelége Pestre felbocsátani, mert attól fél, hogy valamelyik sörházban megeszik a legyek.

ERDŐSI REZSŐ

ajánlja a nagyérdemű helybeli és vidéki közönségnek, a kezepesti uton 3-ik szám alatt, a „Pannónia“ vendéglő ártellenében jól berendezett

fényiridáját.

Felvételek történelem napjoként, még június idöben is:

reggeli 9 órától délutáni 5 óráig.

Készülnek: vizitkártya, Erzsébet-, és albumbaváló-, valamint élethagyásgr-, chromo-, aqarell- és amin-képek, — ugy szinte olajfestmények is.

Az árak a lehető legjútányosabban számíttatnak.

Igazolványok

fényirdám jellessége mellett.

I.

Igen tisztelt Erdőssi ur!

Fogadja forró köszönetem az igen sikeresült fényképekért. Szerencsémnek tartanom, ha bármikor viszonzhatom irántam mutatott barátságát.

Ismét köszönetem mellett Önnel

tisztelő szolgálója

Argenti Döme s. k.

hasonszerű orvos és kir. tanácsos.

II.

*Tisztelt Erdőssi fényképész urnak!
A fényképek mind kezenhez értek, mind a magaméval mind a kis leánykövel teljes en megvagyok elégedve.*

Rudnay Józsefné s. k.